

let overstueligt-Eksempl. Jeg tror, det falder sammen med et Eksempl, som den Gang fremkom under Forhandlingen, og det vil bevise Rigtigheden heraf. En Mand med 4,000 Kroners Indtægt svarer 3 pCt. som her i København, det er 120 Kr.; men har han nu denne Indtægt af en Kapital paa 100,000 Kr., vil han komme til at yde 150 Kr. i Skat. Har han den derimod af sin Bedrift uden at eje Formue, af sin Embedsstilling eller Næring, vil han nøjes med at svare 120 Kr. Jeg stønner ikke rettere, end at det er en meget billig Forøgelse i Skat for Kapitalisterne lige over for den uformuende næringsdrivende, og at undlade dette kunde i mangfoldige Tilfælde være at sætte en endnu yderligere Præmie paa Dovenskab end man nu gør, skønt det jo er Princip særlig at sætte en Præmie paa Dovenskab og beskaffe Skiden, nota bene, naar der kommer noget Udbytte ud deraf. Der er jo en nærmere Bestemmelse om, hvad der skulde henregnes til Formueskat i vor § 10, og i vor § 13 vil der findes en Angivelse af, at indtil 3,000 Kr. kunne afdrages som Genstand for Formueskat, navnlig Møbler og deslige, en Bestemmelse som baade har praktisk Betydning over for Paaligningen af Formueskatten og ogsaa var billig lige over for de uformuende. Som sagt, dette har det ærede Medlem forladt; denne særlige Formueskat forlades som alt det øvrige paa Forhaand. Hvilke andre Motiver der maatte være dertil, kender jeg ikke.

Men saa have vi Stattens Paaligning; det er jo Hovedpunktet her. Der vil det ærede Medlem lade Opholdskommunen forestaa Skatteligningen efter de i Kommunen bestaaende Regler, og jeg ser ikke en Gang, at de skulde have Oplysning om de paagældende Statteheders Indtægt i andre Kommuner, inden de paaligne deres Stattehedelse, men ligesom nu skulde de gaa efter et Skøn, et Skøn, som de ikke nøjere kunne bestemme, men saaledes skal det være, naar en Mand har Næringsveje i forskellige Kommuner. Det hedder i § 4, at naar Skatteligningen er til Ende, skal først Oplysning om den paagældendes Indtægt i andre Kommuner komme til Stede for Fordelingsmyndigheden efter det ærede Medlems Forslag. Jeg synes, det er en Postdag for silde; det forekommer mig, at skulde der bringes nogen særlig Rytte ud af disse Oplysninger, maatte de være komne til Paaligningskommunen, inden Skatten bliver lagt, men her skulde de først komme bag efter med Hensyn til Stattens Fordeling, saaledes at Opholdskommunen staar langt fjernet fra at have nogen Anelse om, med hvilken Del Fordelingsmynd-

ighederne bestemme at paaligne Skatten. De vide i den Henseende ikke, hvad de kunne saa, fordi de ikke i Forvejen, inden Paaligningen af Skatten, have Oplysninger om den paagældende næringsdrivendes Indtægt fra de forskellige Kommuner, hvor han driver Næring. Der har det ærede Medlem forladt den i vort tidligere Forslag og i det nu af os indbragte Forslag fastsatte Regel for dem, der drive Næring i forskellige Kommuner og have Ophold i en enkelt af dem eller uden for dem alle, den Regel nemlig, at vedkommende Stattemyndighed paaligner disse Beboere Skat efter Kommunens egne Regler for den Næringsdrift, hvorpaa der lignedes Skat i Kommunen. Der er f. Eks. 2 Købmænd, 2 Fabrikanter i en Kommune, af hvilke den ene bor der, men den anden andensteds. De ville efter vort Forslag blive lignede af Vigningskommissionen i denne Kommune for en Indtægt af deres Næringsdrift efter ganske de samme Regler. De ville komme til at deltage i Udelsen til Kommunens Behov efter de samme Principper, og disse Forretningers Indhavere ville altsaa ikke saa en Ulighed i Byrder for Næringsdrift i den samme Kommune, hvilket ogsaa synes at være ubilligt lige overfor de paagældendes Konkurrenter i Byerne; men ved det ærede Medlems Forslag kan der opstaa mange suurridge Urimeligheder. Jeg skal blot bemærke, at det ærede Medlem billiger, at i en Række Kommuner kan der være en næringsdrivende, som sætter sig ned i en Opholdskommune, hvor der er meget ringe Skat; der bestemmes Skatteligningen for ham paa Skøn efter de Regler, som gives i denne Kommune, og herefter sker Fordelingen til de andre Kommuner. Naar han har søgt Ophold i en Kommune, hvor der ydes billig Skat, kan det blive en ren Ubetydelighed, som den paagældende Kommune kan saa af Skatten i Forhold til det, hans Konkurrenter paa Stedet af samme Bedrift maa yde; men derved slaa vi jo det første Princip ihjel, som skulde vindes ved en mellemkommunal Bestaatning. Jeg skal pege paa et enkelt Eksempl. Vi have hørt om flere end een Godsejer eller næringsdrivende, at han flytter ud i et Villakvarter eller Sogn udenfor Byen, hvor der ydes forholdsvis saare ringe Skat; jeg vil sige, at han flytter til Gentofte — ikke til Amager, det lader han nok være — og bliver beskattet efter Reglerne der, saa faar den Kommune, hvor han driver Næringen, en vis Procent; men den hjælpes kun lidt derved, og den Ketskerdighed, man har søgt gennem en Navrække, bliver ikke fuldestgjort, nemlig at den,